

10 GCS-BR7-001

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde)

Partijen

Partij A

verzekeraar van een personenauto met, WA-, casco- en rechtsbijstandverzekerd.

en

Partij B

verzekeraar van een personenauto, WA-verzekerd

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

In 2008 heeft zich te Leidschendam een aanrijding voorgedaan waarbij vier auto's betrokken waren. De voorste auto, verzekerd bij partij A, stond met het knipperlicht naar links te wachten tot de weg vrij was om linksaf te slaan. Achter hem stond een auto, verzekerd bij partij B, te wachten. Deze auto werd van achteren geraakt door een auto verzekerd bij verzekeraar C en werd vervolgens doorgedrukt op de voorste auto. Na deze aanrijding kwam een vierde auto, verzekerde bij verzekeraar D, nog achterop gereden bij de auto verzekerd bij verzekeraar C.

Partijen zijn het eens dat Bedrijfsregeling 7 van toepassing is, waarbij de verzekerde van partij A als schuldloze derde wordt aangemerkt en partij B als regelend verzekeraar optreedt. Partij A heeft partij B aangesproken op grond van Bedrijfsregeling 7. Partij B heeft daarop de verzekerde van partij A schadeloos gesteld. A en B verschillen van mening over de vraag of de regelend verzekeraar ook de kosten voor expertise en rechtsbijstand dient te vergoeden aan de rechtsbijstandverzekeraar van de schuldloze derde.

Het geschil

B is van mening dat Bedrijfsregeling 7 geen grondslag biedt voor vergoeding van de kosten voor expertise en rechtsbijstand, als die kosten door een rechtsbijstandverzekeraar worden gedragen. Op grond van Bedrijfsregeling 7 wordt de schade geregeld met de betrokken schuldloze derde en niet met een gesubrogeerd verzekeraar.

A is van mening dat de betreffende kosten wel vergoed dienen te worden op basis van het convenant Regeling Buitengerechtelijke Kosten Materieel, waarin de afspraak tussen aansprakelijkheids- en rechtsbijstandverzekeraars is neergelegd om op een vereenvoudigde en doelmatige wijze kosten van rechtshulp te vergoeden bij het bereiken van een minnelijke regeling tussen partijen over de schadeafwikkeling.

Overwegingen van de commissie

Wanneer de schuldloze derde een beroep doet op bedrijfsregeling 7, zijn kosten voor rechtsbijstand normaliter een schadepost. Nu er door een verzekeraar rechtsbijstand wordt verleend, ontstaat er een discussie over het vergoeden van de kosten die door de rechtsbijstandverzekeraar zijn gemaakt

De Geschillencommissie is van oordeel dat een dergelijke discussie niet dienstig is aan het doel van Bedrijfsregeling 7. Dit geldt te meer daar het convenant Regeling Buitengerechtelijke Kosten Materieel mede ten doel heeft deze subrogatiediscussie in individuele dossiers te voorkomen.

Een beroep op Bedrijfsregeling 7 leidt ertoe dat het convenant Regeling Buitengerechtelijke Kosten Materieel in werking treedt. Discussie over de kosten kan immers pas ontstaan als het slachtoffer, bij monde van zijn rechtsbijstandverzekeraar, een beroep heeft gedaan op de Schaderegeling Schuldloze Derde. De Geschillencommissie heeft in 10 GCS – RBK-M 01 hierover bepaald dat:

“de strekking van dit convenant is om het verhaal van buitengerechtelijke kosten tussen aansprakelijkheidsverzekeraars en rechtsbijstandverzekeraars zo eenvoudig en snel mogelijk af te handelen.

Het convenant spreekt hiertoe over twee eenvoudige categorieën: minnelijke en niet-minnelijke regelingen. Ofwel een zaak wordt buiten rechte afgehandeld, ofwel een zaak wordt voorgelegd aan de rechter. Door de materiële schade te vergoeden, al dan niet onder erkenning van aansprakelijkheid (onderstreping GCS), heeft partij B deze schade buiten rechte afgehandeld. Wanneer een aansprakelijkheidsverzekeraar op verzoek van een rechtsbijstandverzekeraar schade zonder rechterlijke tussenkomst vergoedt, dient dit beschouwd te worden als een minnelijke regeling. Dus zal de aansprakelijkheidsverzekeraar in zo'n geval ook de buitengerechtelijke kosten overeenkomstig het convenant dienen te vergoeden.”

Voorkomen dient te worden dat de discussie over subrogatie in Bedrijfsregeling 7 of het convenant Regeling Buitengerechtelijke Kosten Materieel sluipt. De regelingen zouden op die wijze hun doel voorbij schieten. Bovendien kan hierdoor de onwenselijke situatie ontstaan dat rechtsbijstandverzekeraars ontmoedigd worden namens hun cliënten een beroep op Bedrijfsregeling 7 te doen.

Waar partij B haar standpunt dat een gesubrogeerd verzekeraar geen beroep kan doen op Bedrijfsregeling 7 primair baseert op hetgeen gesteld wordt in de toelichting van deze bedrijfsregeling, verliest zij uit het oog dat de door haar bedoelde passage in de toelichting, die refereert aan een uitspraak van de Raad van Toezicht, is geschreven om duidelijk te maken dat een gesubrogeerde cascoverzekeraar niet als onschuldige derde in de zin van de regeling kan worden aangemerkt.

In algemene zin is de Geschillencommissie van oordeel dat bedrijfsregelingen in het algemeen en Bedrijfsregeling 7 in het bijzonder, ruimhartig in de geest van hun respectievelijke doelstellingen uitgelegd en toegepast dienen te worden.

Bindend advies

De commissie geeft als bindend advies dat de motorrijtuigenverzekeraar aan de rechtsbijstandverzekeraar in deze zaak de kosten voor expertise en bijstand dient te voldoen.

Aldus beslist op 12 augustus 2010 door mr. P.E.F.M. de Bont, mw. mr. P.A.J. van den Doel en mr. M.J. Tolman, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mw. mr. A.M.G. Keppel, secretaris.

mr. P.E.F.M. de Bont
voorzitter

mw. mr. A.M.G. Keppel
secretaris

VERBOND VAN VERZEKERAARS

06 GCS-BR 15 01

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling 15 (Gedragsregels bij de behandeling van personenschade in het verkeer)

Betreft

Uitleg bedrijfsregeling 15

Partijen

WAM-verzekeraar A

en

WAM-verzekeraar B

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Slachtoffer C is zowel in 2003 als in 2004 betrokken geraakt bij een ongeval. Voor de schade die is ontstaan uit het eerste ongeval, dat plaatsvond op 9 mei 2003, is de verzekerde van B aansprakelijk. Het tweede ongeval heeft plaatsgevonden op 2 oktober 2004. De aansprakelijkheid voor dit ongeval rust op de verzekerde van A. Beide verzekeraars hebben aansprakelijkheid erkend, zij het dat B deze voor slechts 75% heeft erkend.

Op 9 mei 2003 is C door de bestuurster van een personenauto aangereden terwijl C een scooter bestuurde. De bestuurster van de personenauto heeft aan C, die te hard reed, geen voorrang verleend. Als gevolg van dit ongeval heeft C nekklachten en klachten aan de linkerschouder opgelopen. Na het ongeval heeft C zich een aantal maal laten behandelen door een fysiotherapeut. In augustus 2004 heeft C een huisarts bezocht omdat C nog last ondervond van bovenstaande klachten.

Op 2 oktober 2004 is C wederom bij een ongeval betrokken geraakt. Ten gevolge van het laatste ongeval heeft C nogmaals nek- en rugklachten opgelopen. C heeft aan A verklaard voorafgaand aan het tweede ongeval gezond te zijn geweest. A wijst erop dat er echter medische informatie is waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake was van preëxistente klachten bij C als gevolg van het eerste ongeval. B is van mening dat C aan het eerste ongeval geen whiplashtrauma heeft overgehouden. De ontstane schade zou enkel uit het tweede ongeval voortvloeien.

B treedt thans op als regelend verzekeraar. Tussen partijen is discussie blijven bestaan over de definitieve verdeling. Door partijen is voor de beslechting van dit geschil zowel een beroep op de civiele rechter gedaan als op de Geschillencommissie Schadeverzekeraars. B heeft A voor de civiele rechter gedagvaard en daarbij onder sub A van het petitum gevorderd voor recht te verklaren dat bedrijfsregeling 15 toepassing mist en dat de weigering van A om de schaderegeling ter hand te nemen misbruik van bevoegdheid oplevert. Daarnaast vordert B dat de rechtbank zich uitsprekt over een verdeling van de schade over beide maatschappijen.

Geschil

A is van mening dat B, als aansprakelijk verzekeraar van het eerste ongeval, op basis van bedrijfsregeling 15 als regelend verzekeraar dient op te treden. A baseert zich daarbij op de

argumenten dat het slachtoffer, C, bij het eerste ongeval whiplashklachten heeft opgelopen welke nog niet genezen waren op het moment van het tweede ongeval.

B stelt dat bedrijfsregeling 15 niet van toepassing is. Immers, B is de verplichtingen van artikel 10 van Bedrijfsregeling 15 reeds (onverplicht) nagekomen. Daarmee is voorkomen dat er voor het slachtoffer vertraging en/of onzekerheid is ontstaan. B is van mening dat de vraag beantwoord dient te worden welke verzekeraar de schade behoort te regelen en door welke verzekeraar de in het geding zijnde (gestelde) schadepost wegens 'verlies arbeidsvermogen' gedragen behoort te worden.

B stelt voorts dat het eerste ongeval geen whiplashtrauma heeft opgeleverd en dat A dus de meest gereede partij is om de schaderegeling verder ter hand te nemen.

Overwegingen van de commissie

De commissie heeft kennis genomen van de aan haar overlegde stukken.

De commissie wijst erop dat de regeling Gedragsregels bij de behandeling van personenschade in het verkeer erop ziet dat voorkomen dient te worden dat voor een schuldloos slachtoffer een onduidelijke situatie ontstaat omtrent de vraag of, wanneer en door welke verzekeraar actie zal worden ondernomen ter regeling van zijn schade. Deze situatie kan met name ontstaan wanneer een bij een eerder ongeval opgelopen letsel verergert door een later ongeval. De discussie welke gevolgen aan welk ongeval zijn toe te rekenen, mag niet ten koste gaan van de benadeelde. Immers, de regeling beoogt bescherming van het slachtoffer. Hierbij wijst de commissie tevens op de loyaliteit welke verzekeraars moeten tonen om geschillen binnen de branche op te lossen.

De commissie wijst erop dat artikel 2 van het Reglement van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars bepaalt dat indien naar het oordeel van een lid van het Verbond van Verzekeraars met een ander lid of leden van het Verbond van Verzekeraars een geschil is gerezen over de toepassing of interpretatie van een tussen hen toepasselijke bedrijfsregeling, dat lid dan dit geschil bij de Geschillencommissie Schadeverzekeraars aanhangig zal maken. Deze bepaling is een dwingende bepaling. De commissie is van oordeel dat logisch gevolg van bovenstaande is dat B in de door haar voor de rechtbank tegen A aanhangig gemaakte procedure op grond van artikel 11 van Bedrijfsregeling 15 juncto artikel 2 van het Reglement van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars onderdeel A van de door haar in het petitum geformuleerde eis intrekt.

De commissie is van oordeel dat Bedrijfsregeling 15 op het onderhavige geval van toepassing is. Voor de toepassing van Bedrijfsregeling 15 – de vraag wie als regelend verzekeraar hoort op te treden – is ingevolge artikel 10 van deze regeling van belang dat er bij de schuldloze benadeelde sprake is van letsel waarvan niet op voorhand direct vast te stellen is welke letsel aan de te onderscheiden ongevallen toe te rekenen is (mengschade). De commissie overweegt dat op basis van de overgelegde stukken niet direct is vast te stellen welk letsel aan welk ongeval moet worden toegerekend.

De commissie overweegt dat voor zover B, door te stellen dat Bedrijfsregeling 15 niet van toepassing zou zijn, zou doelen op het feit dat C niet geheel schuldloos was bij het eerste ongeval en C dus geen schuldloos slachtoffer is in de zin van de regeling, dit dan een te enge uitleg aan het toepassingsgebied van Bedrijfsregeling 15 geeft. De commissie is van oordeel dat C in de zin van de regeling een schuldloos slachtoffer is voor in ieder geval 75%. Er mag geen onthouding van uitkering bestaan waarvan vaststaat dat het slachtoffer daar recht op heeft. Vanuit de beschermingsgedachte van Bedrijfsregeling 15 dient schuldloos uitgelegd te worden als het deel van de schadevergoeding, waarvoor door beide verzekeraars – zou de schade het gevolg zijn van het ongeval waarvoor dekking wordt verleend – de aansprakelijkheid ondubbelzinnig is erkend.

De commissie is van oordeel dat - juist in het belang van de schuldloze derde, welk belang in het kader van deze bedrijfsregeling steeds voorop dient te staan – B, als aansprakelijke verzekeraar van het eerste ongeval, de schaderegeling voortzet en dat A participeert in de door B jegens C gedane betalingen. De commissie is van oordeel dat het B vrijstaat om in rechte een bepaalde (definitieve) verdeling tussen haar en A te verkrijgen. De commissie gaat

er hierbij vanuit, dat als een uitspraak van de rechter over onderlinge draagplicht partijen reden zou geven voor overdracht van de schadebehandeling aan A, dit in het belang van het slachtoffer slechts zal worden uitgevoerd als de ongestoorde voortgang van het proces van schadebehandeling is gewaarborgd.

Bindend advies

De commissie geeft in deze zaak als haar bindend advies dat artikel 10 van Bedrijfsregeling 15 (Gedragsregels bij de behandeling van personenschade) van toepassing is en dat B als regelend verzekeraar de schaderegeling voortzet waarbij B zich wel zal mogen beroepen op de beperking van de aansprakelijkheid tot 75%.

Aldus is beslist op 29 november 2006 door mr. P.E.F.M. de Bont, mr. W.G.A. van Gerner en mr. A.J. van Rooijen, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in aanwezigheid van mw. mr. R.M.L.A. Martius, secretaris.

mr. P.E.F.M. de Bont
vice-voorzitter

mw. mr. R.M.L.A. Martius
secretaris

05 GCS-BR7 002

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde)

Partijen

Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Op 4 juni 2003 heeft zich op snelweg A2 in de omgeving van Utrecht een aanrijding voorgedaan, waarbij betrokken waren een verzekerde van Verzekeraar A, een verzekerde van Verzekeraar C en een verzekerde van Verzekeraar B, waarbij onder andere de personenauto van de verzekerde van B beschadigd raakte.

Partijen zijn het erover eens dat Bedrijfsregeling 7 van toepassing is, waarbij de verzekerde van B als schuldloze derde wordt aangemerkt en A als regelend verzekeraar optreedt.

B heeft onder aftrek van een eigen risico de cascoschade van haar verzekerde vergoed. A heeft het eigen risico aan de verzekerde van B vergoed.

A en C verschillen blijvend van mening over de schuldvraag en weigeren beiden, ook ten opzichte van B, aansprakelijkheid te erkennen. Omdat B de door haar uitgekeerde cascoschade niet kan verhalen, heeft zij de bonus/maluspositie op de polis van haar verzekerde aangepast. A weigert het hieruit voor de schuldloze derde voortvloeiende nadeel te vergoeden.

Het geschil

B is van mening dat het bonus/malusverlies van haar verzekerde schade is, die binnen de toepassing van Bedrijfsregeling 7 valt.

A is van mening dat het bonus/malusverlies dient te worden opgevat als een contractuele aangelegenheid tussen B en haar verzekerde, waarvoor Bedrijfsregeling 7 niet bedoeld is.

Overwegingen van de commissie

De commissie is van mening dat zij zowel op grond van het Reglement van de .Geschillencommissie Schadeverzekeraars, als op grond van Bedrijfsregeling 7, niet bevoegd is uitspraak te doen in dit geschil.

Artikel 1 van het Reglement van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars luidt:

Artikel 1 Taakstelling

De Geschillencommissie Schadeverzekeraars (hierna te noemen: GCS) is door het Algemeen Bestuur van het Verbond van Verzekeraars aangewezen tot het geven van beslissingen tussen leden van het Verbond. Zij zal optreden als geschillencommissie indien leden van het Verbond een geschil tussen die leden over de toepassing of interpretatie van een tussen hen toepasselijke bedrijfsregeling, overeenkomst, gedragscode of regeling, aan de commissie voorleggen.

Hoewel het geschil door twee verzekeraars aan de geschillencommissie is voorgelegd, kan in deze casus niet gesproken worden van een geschil tussen twee verzekeraars over een tussen hen van toepassing zijnde regeling. B treedt in deze niet op als verzekeraar met een zelfstandig belang bij toepassing van Bedrijfsregeling 7, maar als belangenbehartiger van een schuldloze derde.

Artikel 1 van Bedrijfsregeling 7 luidt:

Artikel 1 Doel van de regeling

De bedrijfsregeling schuldloze derde voorziet in een oplossing voor de situatie dat degene die buiten zijn schuld schade lijdt als gevolg van een schadegeval waarbij behalve zichzelf twee of meer partijen zijn betrokken, en redelijkerwijs is aan te nemen dat tenminste één van die partijen schuld treft aan het ontstaan van die schade, problemen ondervindt (of zou kunnen ondervinden) bij het verkrijgen van de hem rechtens toekomende schadevergoeding. Dit voorzover die problemen het gevolg zijn van het feit dat de betrokken verzekeraars van mening verschillen.

De commissie constateert dat er geen verschil van mening is tussen de betrokken verzekeraars over de toepasselijkheid van Bedrijfsregeling 7. A heeft zich als regelend verzekeraar opgeworpen en de persoonlijke schade van de schuldloze derde, bestaande uit het eigen risico van de cascoverzekering, vergoed. C heeft voor 50% in deze uitkering geparticipeerd.

De commissie leidt uit deze gang van zaken af, dat, als A van mening zou zijn dat een bonus/malusverlies rechtens moet worden aangemerkt als schade rechtstreeks voortvloeiend uit het onderhavige ongeval, zij ook deze schadepost aan de schuldloze derde zou hebben uitgekeerd.

Uit artikel 1 moet ook worden geconcludeerd, dat een schuldloze derde op basis van Bedrijfsregeling 7 geen aanspraak kan maken op ieder door hem gepresenteerd geldelijk nadeel, doch dat zijn aanspraken beperkt zijn tot de hem rechtens toekomende schadevergoeding. De discussie of een geldelijk nadeel wel of niet rechtens tot de hem toekomende schadevergoeding moet worden gerekend, is een discussie tussen de schuldloze derde en de regelend verzekeraar en niet een discussie tussen bij de regeling betrokken verzekeraars. In die discussie staat ook niet de toepassing van de regeling ter discussie, maar de vraag of een geldelijk nadeel volgens gemeen recht voor schadevergoeding in aanmerking komt.

Bindend Advies

De commissie verklaart zich niet bevoegd uitspraak te doen in het aan haar voorgelegde geschil.

Aldus beslist op 4 november 2005 door mr. P.E.F.M. de Bont, mr. A.J. van Rooijen en mw. mr. A.G. Verhoeven, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in aanwezigheid van mw. mr. W. H. Quaedvlieg.

mr. P.E.F.M. de Bont
vice-voorzitter

mw. mr. W. H. Quaedvlieg
secretaris

05 GCS-BR7 001

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde)

Partijen Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Voorzover voor de beoordeling van het geschil van belang, wordt uitgegaan van de volgende tussen partijen vaststaande feitelijke gegevens:

Op 19 september 2003 vond een aanrijding plaats waarbij betrokken waren een bij B verzekerd motorrijtuig, bestuurd door de heer C en een motorrijtuig, dat ten tijde van de aanrijding niet verzekerd was, maar waarbij verzekeraar A conform artikel 13a lid 7 WAM het na-risico liep. Dit motorrijtuig werd bestuurd door de heer D en had als inzittende mevrouw E.

Het motorrijtuig, dat bestuurd werd door de heer C, reed over het Bovenpad te Oldebroek en sloeg op een T-splitsing rechtsaf, de Vierhuizenweg op. Op dat moment reed het motorrijtuig, dat bestuurd werd door de heer D, in tegengestelde richting op de Vierhuizenweg. Kennelijk als gevolg van de manoeuvre van de heer C week de heer D uit naar rechts en schampte een boom om vervolgens tegen een volgende boom tot stilstand te komen. De inzittende van het motorrijtuig dat bestuurd werd door de heer D, mevrouw E, loopt hierbij zwaar lichamelijk letsel op.

Bij brief van 7 november 2003 heeft de heer D de heer C aansprakelijk gesteld, welke aansprakelijkheidsstelling C heeft doorgestuurd naar B als zijn WAM-verzekeraar. Verzekeraar B laat een onderzoek uitvoeren, bij welk onderzoek mevrouw E wordt benaderd voor het invullen van een letselschadeformulier. Verzekeraar B heeft vervolgens bij brief van 12 december 2003 verzekeraar A bericht dat een onderzoek werd uitgevoerd naar de toedracht van het ongeval. Na enige correspondentie tussen verzekeraar B en verzekeraar A heeft laatstgenoemde uiteindelijk in augustus 2004 op basis van Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde) de schaderegeling met de inzittende ter hand genomen en heeft zij verzekeraar B verzocht op basis van deze bedrijfsregeling te participeren.

Het geschil

Verzekeraar A is van mening dat niet zij, maar verzekeraar B als eerst aangesproken verzekeraar op basis van Bedrijfsregeling 7 de schade van de inzittende had moeten regelen. Verzekeraar A voert hierbij aan dat zij eerst op 12 december 2003 is geïnformeerd over het voorval, terwijl verzekeraar B hiervan reeds op 7 november 2003 op de hoogte was geweest. Verzekeraar A heeft op 26 augustus 2004 besloten de schaderegeling ten aanzien van de inzittende ter hand te nemen en heeft verzekeraar B bij brief van 8 oktober 2004 verzocht de schaderegeling over te nemen.

Verzekeraar B stelt dat Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde) niet van toepassing is. Immers: het motorrijtuig van de heer D was ten tijde van het ongeval niet verzekerd; de heer D was niet in het bezit van een geldig rijbewijs; mevrouw E was ermee bekend dat de heer D geen rijbewijs had en mevrouw E droeg geen veiligheidsgordel. Verzekeraar B stelt voorts dat verzekeraar A de meest gereede partij was om de schaderegeling van de inzittende ter hand te nemen.

Overwegingen van de commissie

De commissie heeft kennis genomen van de aan haar overlegde stukken, waaronder het proces-verbaal van politie.

De commissie is van oordeel dat Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde) op het onderhavige geval van toepassing is. Voor toepassing van Bedrijfsregeling 7 is ingevolge artikel 2 van deze regeling van belang dat sprake is van een schadegeval waarbij een benadeelde kan worden beschouwd als schuldloze derde en de andere betrokkenen hun mogelijke aansprakelijkheid voor het schadegeval en de daaruit voortvloeiende gevolgen hebben verzekerd bij een bij het Verbond van Verzekeraars aangesloten WAM-verzekeraar.

De commissie overweegt dat verzekeraar B, door te stellen dat Bedrijfsregeling 7 niet van toepassing zou zijn vanwege het feit dat er ten tijde van het ongeval geen sprake was van een verzekering, een te enge uitleg aan het toepassingsgebied van Bedrijfsregeling 7 geeft. De commissie is van oordeel dat beslissend is of ten tijde van het ongeval een WAM-verzekeraar, aangesloten bij het Verbond van Verzekeraars, ten opzichte van een schuldloze derde conform de WAM dekking behoort te bieden voor de schade als de onderhavige. Nu in het onderhavige geval sprake was van het verlenen van dekking door verzekeraar A op basis van artikel 13a lid 7 van de WAM (het zogenaamde na-*risico*), overweegt de commissie dat Bedrijfsregeling 7 op het onderhavige schadegeval van toepassing is.

De commissie overweegt eveneens dat het verweer van verzekeraar B, dat de eigen schuld van de inzittende, bestaande uit het niet dragen van een veiligheidsgordel en het meerijden met een bestuurder, waarvan de inzittende wist dat hij niet in het bezit van een geldig rijbewijs was, eraan in de weg staat dat sprake is van een schuldloze derde in de zin van de regeling, verzekeraar B niet kan baten. Immers, de aangedragen omstandigheden aan de kant van de inzittende hebben niet bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval. Op basis hiervan concludeert de commissie dat de inzittende moet worden aangemerkt als schuldloze derde in de zin van de regeling.

Ten overvloede merkt de commissie op, dat de aangedragen omstandigheden aan de kant van de inzittende mogelijk wel hebben bijgedragen aan de omvang van de schade, zodat deze omstandigheden wel conform artikel 6:101 BW als eigen schuld aan omvang van de schade kunnen leiden tot vermindering van de schadevergoeding.

De commissie overweegt voorts dat op grond van artikel 3 van de regeling verzekeraar B als regelend verzekeraar jegens de schuldloze derde, mevrouw E, had moeten optreden, nu het voor de commissie vaststaat dat de heer D de verzekerde van verzekeraar B, de heer C, op 7 november 2003 aansprakelijk heeft gesteld voor de schade als gevolg van het ongeval én verzekeraar B in het kader van het daaropvolgende onderzoek zelf contact heeft opgenomen met de schuldloze derde. Nu verzekeraar A echter feitelijk de schaderegeling van de schuldloze derde op zich heeft genomen, en verzekeraar A bij die gelegenheid verzekeraar B uitsluitend om participatie heeft gevraagd, is de commissie van oordeel dat - juist in het belang van de schuldloze derde, welk belang in het kader van deze bedrijfsregeling steeds voorop dient te staan - verzekeraar A deze schaderegeling voortzet en dat verzekeraar B participeert in de door verzekeraar A jegens de schuldloze derde gedane betalingen.

Bindend advies

De commissie geeft in deze zaak als haar bindend advies dat de Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde) van toepassing is, dat verzekeraar A de schaderegeling met de schuldloze derde voortzet en dat verzekeraar B voor de helft participeert in de door verzekeraar A aan de schuldloze derde gedane betalingen.

Aldus is beslist op 30 mei 2005 door mr. P.E.F.M de Bont, mr. A.J. van Rooijen en mw mr. A.G. Verhoeven, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in aanwezigheid van mr. M.N.J. Heeneman, secretaris.

mr. P.E.F.M de Bont
vice-voorzitter

mr. M.N.J. Heeneman
secretari

Uitspraak 04 GCS - BR7 001

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling 7 (Schaderegeling Schuldloze Derde).

Partijen

Verzekeraar A

en

Verzekeraar B.

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Voorzover voor de beoordeling van het geschil van belang, wordt uitgegaan van de volgende tussen partijen vaststaande feitelijke gegevens:

Op 5 juni 2002 vond op de buiten de bebouwde kom van de gemeente Z gelegen kruising (de wegen zijn van gelijke orde) een aanrijding plaats waarbij betrokken waren een busje, verzekerd bij verzekeraar A, en een personenauto, verzekerd bij verzekeraar B. De (primaire) oorzaak van deze aanrijding was dat de bestuurster van het busje geen voorrang heeft verleend aan de voor haar van rechts komende personenauto. Als gevolg van deze aanrijding raakten een passagier van het busje en twee passagiers van de personenauto gewond. Tussen partijen is niet in geschil dat alle drie de passagiers schuldloze derden in de zin van BR7 zijn.

Verzekeraar A neemt – tegenover de bestuurder van de personenauto – onder meer op basis van een door de verbalisanten in het proces-verbaal van politie gemaakte opmerking dienaangaande – het standpunt in dat deze vanwege onvoorzichtig naderen van de betreffende – kennelijk minder overzichtelijke – kruising voor 25% eigen schuld treft. Zij heeft nadat haar verzekerde haar op 5 september 2002 de schade had gemeld het proces-verbaal opgevraagd (wat door haar kort daarna is op 10 september 2002 werd ontvangen), en heeft vervolgens - naar haar desgevraagd aan de secretaris van de GCS gedane mededeling - – bij brief van 11 november 2002 aan de belangenbehartiger(s) van één of meer van de schuldloze passagiers bericht dat zij de claims op grond van de schuldloze derde-regeling in behandeling neemt en zal honoreren. Bij brief van gelijke datum heeft zij hiervan aan verzekeraar B melding gemaakt, met verzoek om te participeren.

Het geschil dat partijen verdeeld houdt

Verzekeraar A stelt zich op het standpunt dat verzekeraar B voorlopig met 50% dient te participeren. Aan alle vereisten voor toepasselijkheid van de Bedrijfsregeling Schaderegeling Schuldloze Derde is immers volgens haar voldaan.

Verzekeraar B voert tegen dat standpunt een drietal verweren aan, die de Commissie hieronder kort samen zal vatten.

1.

De bedrijfsregeling blijft hier volledig buiten beeld omdat verzekeraar A reeds op andere grond dan de bedrijfsregeling gehouden was de schade te vergoeden en dit ook heeft gedaan. Verzekeraar B meent voor dat standpunt steun te vinden in de uitspraak van 25 februari 1997 (nr. 24/97) van de toenmalige Commissie van Tuchtrect en Arbitrage (CvTeA).

2.

Haar verzekerde is niet te beschouwen als betrokkene in de zin van de bedrijfsregeling, zodat deze in het geheel niet van toepassing is.

3.

Verzekeraar A heeft haar niet onverwijd op de hoogte gebracht van het feit dat zij optrad als regelend verzekeraar etc.

Overwegingen van de commissie

De commissie heeft kennis genomen van de aan haar overgelegde stukken, waaronder met name het proces-verbaal van politie van 6 juli 2002.

De commissie merkt allereerst voor de duidelijkheid op dat op deze aanrijding de tekst van de bedrijfsregeling van toepassing is zoals die gold vóór 12 december 2002 (zie MOT-L 98/51).

Zij zal de van door verzekeraar B gevoerde verweren het tweede – aangezien dit de verste strekking heeft – als eerste bespreken en vervolgens - indien nog relevant - de verweren 1 en 3.

Ad verweer 2.

De commissie is van op grond van de inhoud van het hierboven gerelateerde proces-verbaal van politie van oordeel dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat de verzekerde van verzekeraar B duidelijk geen enkele schuld heeft aan het ontstaan van het ongeval en de daarbij opgetreden schade, zodat de commissie tot het oordeel komt dat de bestuurder van de bij verzekeraar B verzekerde auto niet kan worden beschouwd als schuldloze derde in de zin van de bedrijfsregeling, en dus als betrokkene dient te worden aangemerkt.

Niet op voorhand is immers uit te sluiten dat deze bestuurder door zijn wijze van rijden wel degelijk aan het ontstaan van de aanrijding etc. heeft bijgedragen.

De commissie verwijst in dit verband naar de uitspraak van de CvTeA van 28 januari 1997, nr. 23/97.

Zij verwerpt derhalve het primaire verweer van verzekeraar B.

Ad verweer 1

Hieromtrent merkt de commissie allereerst op dat naar haar oordeel het beroep van verzekeraar B op de uitspraak van haar rechtsvoorgangster, de CvTeA, van 25 februari 1997 reeds hierom niet opgaat, omdat in de casus die tot die uitspraak leidde de verzekeraar die de schade van een inzittende van het andere bij de aanrijding betrokken motorrijtuig uiteindelijk heeft geregeld zulks in eerste instantie had geweigerd.

Pas nadat de advocaat van de benadeelde deze verzekeraar had aangemaand tot regeling van de schade van zijn cliënt over te gaan, heeft de betreffende verzekeraar de regeling ter hand genomen en vervolgens de andere verzekeraar gevraagd om te participeren, hetgeen deze heeft geweigerd.

Deze weigering werd door de CvTeA gehonoreerd, waarbij de commissie overwoog dat de verzekeraar in kwestie op andere gronden dan op grond van de Bedrijfsregeling 7 tot regeling is overgegaan en dat deze regeling derhalve niet van toepassing is.

Hetgeen verzekeraar B verder nog te berde heeft gebracht met betrekking tot het doel en de strekking van de Bedrijfsregeling is voor de commissie van onvoldoende gewicht om het standpunt van verzekeraar B te honoreren.

Het doel van de bedrijfsregeling is immers nu juist om discussie over de vraag welke verzekeraar in een concreet geval het voortouw dient te nemen te voorkomen.

Ad verweer 3

Reeds uit hetgeen hierboven onder "feitelijke gegevens" is verwoord volgt dat ook dit verweer verzekeraar B niet kan baten. De tijdspanne waarbinnen verzekeraar A - na de regeling van de schade van de schuldloze derden te zijn aangevangen – vervolgens van dat feit aan verzekeraar B kennis heeft gegeven valt naar het oordeel van de commissie zeer zeker als onverwijd te kwalificeren, waarbij de commissie er ten overvloede nog op wijst dat ook volgens de vanaf 12 december 2002 geldende tekst een en ander tijdig zou zijn geschied.

Bindend advies

De commissie geeft in deze zaak als haar bindend advies dat de Bedrijfsregeling Schaderegeling Schuldloze Derde van toepassing is, zodat verzekeraar B voorlopig – in afwachting van een definitieve verdeling - voor de helft dient te participeren in de door verzekeraar A gedane en nog te verrichten betalingen.

Aldus is beslist op 9 maart 2004 door mr. A.J. van Rooijen, mw. mr. A.G. Verhoeven en mr. G. Wassink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in aanwezigheid van mr. M.N.J. Heeneman als secretaris.

De vice-voorzitter

De secretaris

mr. G. Wassink

mr. M.N.J. Heeneman

VERBOND VAN VERZEKERAARS

04 GCS-BR7 001

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde).

Partijen

Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Op 21 oktober 2003, omstreeks 07.45 uur, vond op de Rijksweg A50 onder de gemeente Overbetuwe een kettingbotsing plaats waarbij – in volgorde van voor naar achter – vier motorrijtuigen waren betrokken:

1. Een Opel, op WA-condities verzekerd bij verzekeraar C.
2. Een VW, op WA-condities verzekerd bij verzekeraar A.
3. Een Honda, op WA-condities verzekerd bij verzekeraar B.
4. Een Mercedes, op WA/Cascocondities verzekerd bij verzekeraar A.

Alle betrokken bestuurders reden op de linkerrijstrook van de oostelijke rijbaan van de autosnelweg in de richting Arnhem. In verband met werkzaamheden en het feit dat sprake was van versmalde rijstroken gold ter plaatse een maximum snelheid van 70 km/uur. Er werd ter plaatse in file gereden met betrekkelijk lage snelheden, waarbij steeds afwisselend werd geremd en weer opgetrokken.

Het geschil

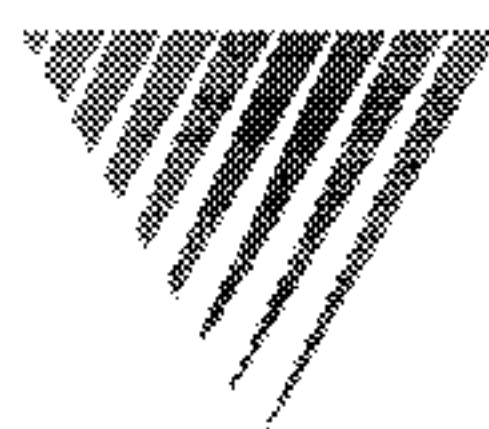
Partijen verschillen fundamenteel van mening over de vraag of behalve de bestuurder van de Opel – die alleen aan de achterzijde schade opliep – ook de bestuurder van de VW als schuldloze derde in de zin van de Bedrijfsregeling heeft te gelden.

Verzekeraar A heeft in haar hoedanigheid van WAM-verzekeraar van de Mercedes het standpunt ingenomen dat ook haar verzekerde / bestuurder van de VW schuldloze derde is en heeft onder cessione de schade aan diens auto ad € 1000 voldaan. Daarbij heeft, naar de commissie uit de stukken is gebleken, verzekeraar A als regelend verzekeraar aan alle vereisten, die de Bedrijfsregeling stelt, voldaan.

Verzekeraar B neemt evenwel het standpunt in dat de bestuurder van de VW niet als schuldloos kan worden beschouwd en weigert op die grond aan het door verzekeraar A gedane verzoek om participatie te voldoen. Volgens verzekeraar B is in dit geval alleen de voorste partij als schuldloze derde aan te merken.

Overwegingen van de Commissie

De commissie heeft kennisgenomen van de aan haar bij memorie van eis door verzekeraar A overgelegde producties 1 tot en met 8. Bij memorie van antwoord heeft verzekeraar B geen andere stukken overgelegd, zodat de commissie de zaak zal beoordelen op basis van de beide memories en de overgelegde producties, te weten het proces-verbaal van politie, de schadeformulieren van alle vier bij de kettingbotsing betrokken bestuurders,

de tussen verzekeraar A met de tussenpersoon van de bestuurder van de VW en met verzekeraar B gevoerde correspondentie en een nadere getuigenverklaring van de bestuurder van het voorste motorrijtuig.

Deze stukken – in onderlinge samenhang beschouwd – brengen de commissie tot het oordeel dat de bestuurder van de VW niet als schuldloze derde in de zin van Bedrijfsregeling nummer 7 dient te worden aangemerkt. De commissie wijst ter motivering van dit oordeel in het bijzonder op het volgende:

Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde) verstaat onder een schuldloze derde in de zin van de regeling “een partij, die als gevolg van een schadegeval, waarbij behalve hijzelf twee of meer partijen zijn betrokken, schade lijdt, ten aanzien waarvan aannemelijk is, dat niet hem aan het ontstaan hiervan schuld treft, doch tenminste één der overige bij het schadegeval betrokkenen”.

Op de achterkant van het schadeaanvraagformulier verklaart de bestuurder van de VW dat hij “bijna stilstond” achter de eerste auto. Daarnaast verklaart voornoemde bestuurder in het overgelegde proces-verbaal dat hij nog net op tijd tot stilstand kon komen, maar dat het motorrijtuig achter hem niet tijdig tot stilstand zou kunnen komen. Hij verklaart vervolgens dat hij hierop naar links stuurde “om de gevolgen van de klap op te vangen”.

De commissie leidt uit het vorenstaande af, dat in dit geval geen sprake is geweest van een stilstaand motorrijtuig, dat is doorgedrukt op zijn voorganger. De bestuurder is rijdend met zijn VW van achteren aangereden en vervolgens (nog steeds rijdend) tegen de Opel vóór hem gebotst. Ondanks dat de voorschade aan de VW ten opzichte van de achterschade aan die auto relatief gering is, is deze voorschade niet zó gering dat dit zonder meer de conclusie zou rechtvaardigen dat hij (wel) tijdig tot stilstand was gekomen wanneer zijn motorrijtuig niet van achteren was aangereden.

Mede gezien de aard van de aanrijding, is derhalve geenszins uitgesloten dat het eigen rijgedrag van de bestuurder van de VW eraan heeft bijgedragen dat hij tegen de Opel vóór hem is gebotst.

Bindend advies

De commissie geeft als haar bindend advies dat voor haar onvoldoende aannemelijk is dat de bestuurder van de VW aan het ontstaan van de schade aan zijn auto geen schuld treft, en dus niet als schuldloze derde in de zin van artikel 2 van de Bedrijfsregeling nummer 7 dient te worden beschouwd. Verzekeraar B hoeft daarom niet het tijdig gedane verzoek van verzekeraar A om participatie ten belope van 50% te honoreren.

Aldus is beslist op 7 september 2004 door mr. W.G.A. van Gerner, mr. A.J. van Rooijen en mr. G. Wassink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mr. M.N.J. Heeneman, secretaris.

De vice-voorzitter

De secretaris

mr. G. Wassink

mr. M.N.J. Heeneman

Uitspraak 03 GCS-BR7- 006

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot de Bedrijfsregeling Schuldloze Derde.

Partijen

Verzekeraar A,

en

Verzekeraar B.

Partijen hebben zich ter verkrijging van een uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Voorzover voor de beoordeling van het geschil van belang, wordt uitgegaan van de volgende tussen partijen vaststaande feitelijke gegevens.

Op vrijdag 22 december 2000 vond een verkeersongeval plaats op de Haverdijk te Breda.

Bij dit verkeersongeval waren betrokken, achter elkaar rijdend in de hieronder aangegeven volgorde:

1. een personenauto bestuurd door partij C;
2. een personenauto bestuurd door partij D in gevolge de WAM verzekerd bij verzekeraar B;
3. een personenauto bestuurd door partij F, in gevolge de WAM verzekerd bij verzekeraar A.

De door partij D bestuurde personenauto reed op een gegeven moment achterop de stilstaande, door partij C bestuurde personenauto, waarna de door partij E bestuurde auto daar weer achterop reed.

Door deze aanrijdingen raakte een zekere partij F, een inzittende van de door partij C bestuurde auto, gewond.

Tussen partijen staat niet ter discussie dat partij F als schuldloze derde in de zin van Bedrijfsregeling nummer 7 dient te worden aangemerkt, terwijl evenmin verschil van mening bestaat over het feit dat partij C en D betrokkenen zijn.

Het geschil dat partijen verdeeld houdt

Uit de aan de commissie overgelegde stukken blijkt dat de verzekeraar van de door partij C bestuurde auto bij brief van 8 januari 2001 verzekeraar B onder meer verzocht heeft om inzake de letselschade van haar verzekerde partij F rechtstreeks met laatstgenoemde contact op te nemen.

Verzekeraar B was er dus – gegeven de tussen partijen vaststaande toedracht – in ieder geval reeds binnen een maand na de aanrijding van op de hoogte dat er een schuldloze derde was, c.q. had daarmee in redelijkheid bekend dienen te zijn.

De Commissie gaat er - gelet op het door verzekeraars te voeren actieve schaderegelingsbeleid - zonder meer vanuit dat verzekeraar B kort nadat zij genoemde brief had ontvangen een aanvang heeft gemaakt met de regeling van de schade van de schuldloze derde partij F.

Ofschoon tussen partijen reeds vanaf 3 januari 2001 over dit schadegeval is gecorrespondeerd doet verzekeraar B - na een zeer langdurige radiostilte tussen partijen - pas bij brief van 22 november 2001 een beroep op Bedrijfsregeling nummer 7 en verzoekt verzekeraar A om participatie.

Verzekeraar A stelt zich dan op het standpunt dat verzekeraar B haar nimmer op de in de Bedrijfsregeling voorgeschreven wijze heeft laten weten de regeling van de schade van de schuldloze derde als regelend verzekeraar ter hand te hebben genomen, zodat zij van oordeel is niet tot participatie gehouden te zijn.

Verzekeraar B deelt – zakelijk weergegeven - dit standpunt niet.

Overwegingen van de Commissie

De vraag aan wiens zijde het gelijk in deze zaak is hangt af van het antwoord op de vraag of de regelend verzekeraar - in dit geval dus verzekeraar B - al dan niet voldaan heeft aan het bepaalde in artikel 2 lid 1 van de Bedrijfsregeling zoals die bepaling luidde op 22 december 2000.

Ingevolge deze bepaling dient de regelend verzekeraar onverwijld melding te maken van een hem ter kennis gebracht schadegeval, zoals in de Bedrijfsregeling bedoeld, aan de overige, naar zijn oordeel, betrokken verzekeraars onder opgaaf van de ter zake dienende feitelijke gegevens.

Op grond van het hierboven overwogene oordeelt de commissie dat door verzekeraar B niet aan dit vereiste is voldaan.

Gezien het tijdsverloop en de inhoud van de voor deze procedure tussen beide verzekeraars gevoerde correspondentie is het beroep op de participatieregeling immers niet alleen tardief maar ook in strijd met de geest van de regeling.

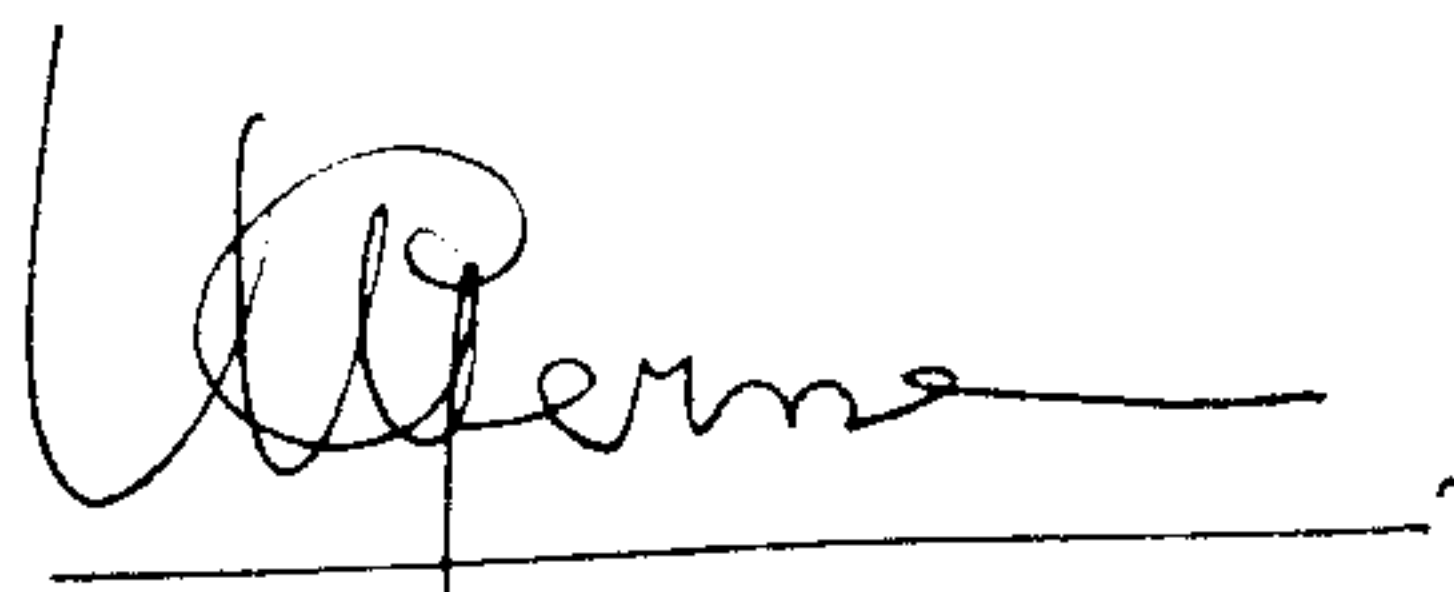
Ten overvloede merkt de commissie nog op dat – anders dan het geval is bij de in deze kwestie nog van toepassing zijnde versie van de bedrijfsregeling – per 11 december 2002 Bedrijfsregeling nummer 7 een termijn van drie maanden inhoudt waarbinnen de regelend verzekeraar aan de overige betrokken verzekeraars uitdrukkelijk melding dient te maken van het feit dat hij optreedt als regelend verzekeraar in de zin van deze bedrijfsregeling.

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat een beroep op de participatieregeling door verzekeraar B in dit geval niet meer openstaat.

Aldus is beslist op 7 augustus 2003 door mr. W.G.A. van Gerner, mr. A.J. van Rooijen, en mr. G. Wassink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mw. mr. C.K. ter Braak, secretaris.

De vice-voorzitter

mr. W.G.A. van Gerner

De secretaris

mw. mr. C.K. ter Braak

Uitspraak 03 GCS - BR7 005

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde).

Partijen

Verzekeraar A

en

Verzekeraar B.

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Voor zover voor de beoordeling van het geschil van belang, wordt uitgegaan van de volgende tussen partijen vaststaande feitelijke gegevens:

Op 13 augustus 2000 vond een verkeersongeval plaats te Weurd, gemeente Beuningen, waarbij betrokken waren een personenauto, verzekerd bij verzekeraar A, en een bromfiets, verzekerd bij verzekeraar B. Bij dit ongeval raakte X als duopassagier van de bromfiets gewond. Zij droeg ten tijde van het gebeuren geen valhelm.

Zakelijk weergegeven houdt de toedracht van het ongeval in, dat de personenauto in een scherpe bocht naar links onvoldoende rechts heeft gehouden en aldus de tegemoetkomende bromfiets raakte, die evenwel op een weggedeelte reed dat was verboden voor (brom)fietsen en voetgangers volgens verkeersbod C15. Van beide motorrijtuigen kan worden gezegd, dat zij harder hebben gereden dan de voor hen geldende maximum snelheid.

Het geschil

Een door verzekeraar A ingeschakeld schaderegelingsbureau is tot regeling van de schade van X (de duopassagier) overgegaan en heeft verzekeraar B verzocht om op basis van Bedrijfsregeling no. 7 voor 50% te participeren.

Mede op grond van bij een advocaat ingewonnen advies, heeft verzekeraar B geconcludeerd niet tot participatie gehouden te zijn. Enerzijds wordt gesteld dat X niet schuldloos is, terwijl anderzijds zou vaststaan dat de verzekerde van verzekeraar B niet aansprakelijk is voor het ontstaan van het ongeval. Het ontbreken van aansprakelijkheid houdt volgens verzekeraar B in, dat zijn verzekerde niet als "betrokken" in de zin van de bedrijfsregeling kan worden aangemerkt, althans dat het in strijd met de redelijkheid en billijkheid is om participatie te verlangen.

Dat X niet schuldloos is, houdt volgens verzekeraar B verband met het niet-dragen van een valhelm, waardoor aannemelijk is dat de schade ten dele aan haar zelf kan worden toegerekend. Voorts meent verzekeraar B, dat X had kunnen en moeten weten dat werd gereden over een weg waar bromfietzers niet waren toegestaan, zodat een eventueel verwijt verkeersbod C15 te hebben genegeerd, ook haar raakt.

Dat ontbreken van aansprakelijkheid vaststaat, houdt volgens verzekeraar B verband met het missen van iedere relevantie van zowel het verwijt dat verkeersbord C 15 is genegeerd als van de vaststelling dat de voor bromfietsen geldende maximum snelheid is overschreden. Ter plekke mochten namelijk wél motorfietsen rijden, terwijl de voor een motorfiets geldende maximum snelheid zeker niet was overschreden.

Overwegingen van de commissie

De voorhanden zijnde gegevens geven geen aanleiding om aan te nemen dat X als duopassagier enige schuld treft aan het ontstaan van het desbetreffende verkeersongeval. De stelling van verzekeraar B dat zij had kunnen en moeten weten dat gebruik werd gemaakt van een weg waar bromfietzers niet waren toegestaan, acht de commissie niet overtuigend en geeft bovendien geen reden om te oordelen dat het ongeval mede is ontstaan door haar gedragingen.

X dient derhalve voor de toepassing van Bedrijfsregeling no. 7 te worden aangemerkt als een schuldloze derde. Hieraan doet niet af, dat de omvang van haar schade mogelijkerwijs is beïnvloed door het niet-dragen van een valhelm. Deze omstandigheid raakt immers niet de veroorzaking van het ongeval, maar de gevolgen daarvan.

Gezien de vastgestelde normschendingen aan de zijde van de bestuurder van de bij verzekeraar B verzekerde bromfiets - te weten het rijden met een bromfiets op een weg waar dat niet is toegelaten met een voor een bromfiets te hoge snelheid – kan niet op voorhand worden gesteld dat hij duidelijk geen enkele schuld heeft aan het ontstaan van de schade van de schuldloze derde, waarmee naar het oordeel van de commissie zijn betrokkenheid vaststaat.

Het vorenstaande brengt de commissie tot de conclusie, dat de participatieregeling van Bedrijfsregeling no. 7 van toepassing is.

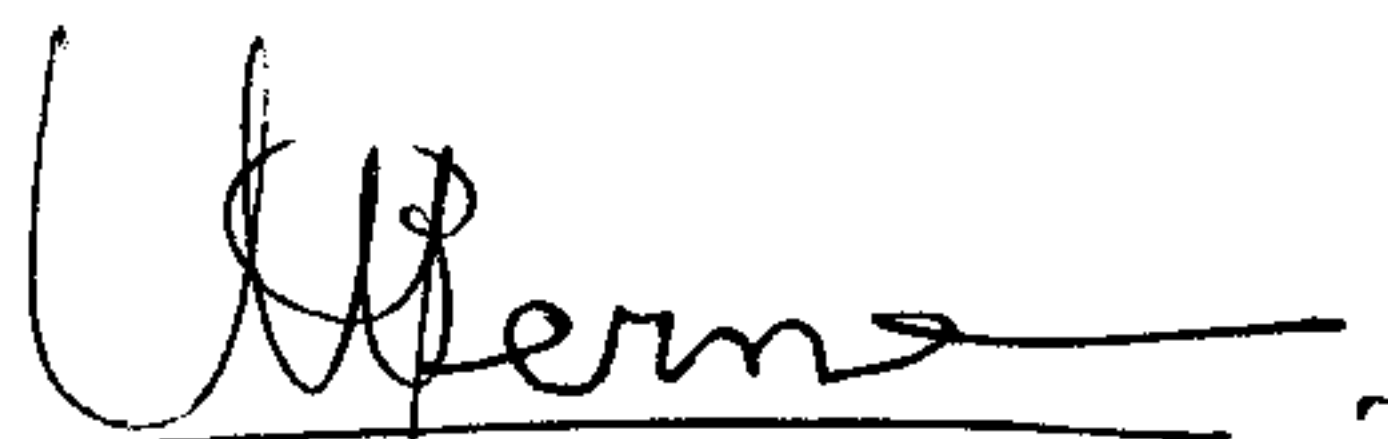
In verband met het beroep van verzekeraar B op de redelijkheid en billijkheid, wijst de commissie erop dat de participatieregeling leidt tot een voorlopige verdeling. Bij deze verdeling wordt welbewust in geen enkel opzicht vooruitgelopen op de juiste vaststelling van de aansprakelijkheidsverhouding tussen de betrokken verzekeraars. Voor de uiteindelijke verdeling van de uitgekeerde schadevergoedingen en gemaakte kosten over de betrokken verzekeraars, blijft echter de werkelijke schuldverdeling maatgevend. De omstandigheid dat voor de vaststelling van deze schuldverdeling desnoods een (in de ogen van verzekeraar B "overbodige") procedure moet worden gevoerd, maakt een beroep op de participatieregeling naar het oordeel van de commissie nog niet onaanvaardbaar (ook niet als verdedigbaar zou zijn dat iedere aansprakelijkheid aan de zijde van de verzekerde van verzekeraar B ontbreekt).

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat verzekeraar B zich niet aan participatie op grond van Bedrijfsregeling no. 7 kan onttrekken.

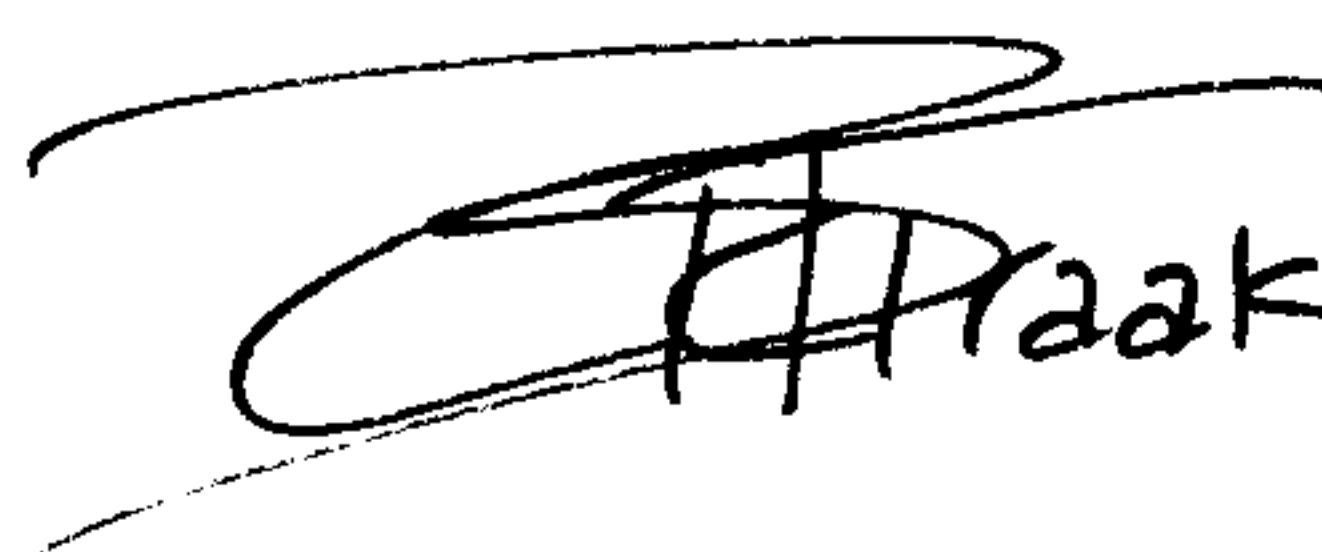
Aldus is beslist op 13 maart 2003 door mr. W.G.A. van Gerner, mr. A.J. van Rooijen en mr. G. Wassink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mw. mr. C.K. ter Braak, secretaris.

De vice-voorzitter

mr. W.G.A. van Gerner

De secretaris

mw. mr. C.K. ter Braak

Uitspraak 03 GCS - BR7 004

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde).

Partijen

Verzekeraar A

en

Verzekeraar B.

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

De commissie gaat op basis van de aangeleverde stukken uit van de volgende feitelijke gegevens:

Op 1 augustus 2000 heeft zich een ongeval (kettingbotsing) voorgedaan waarbij meer dan twee auto's waren betrokken en waarbij het slachtoffer X gewond is geraakt. X was een passagier van het bij verzekeraar B verzekerde motorrijtuig. Het motorrijtuig dat bij verzekeraar A is verzekerd reed achterop de auto waarin X zat die kort daarvoor weer op een derde auto was gebotst. X deed na de eerste aanrijding met de derde auto haar gordel af en had deze daarom niet om tijdens de aanrijding met het motorvoertuig dat bij verzekeraar B was verzekerd.

De gang van zaken na het ongeval

Na het ongeval heeft zich, voor zover voor de beoordeling van belang, het navolgende afgespeeld:

Verzekeraar A wordt namens X bij brief van 12 oktober 2000 aansprakelijk gesteld. Verzekeraar A wijst de aansprakelijkheid af bij brief van 19 oktober 2000. Vervolgens wordt verzekeraar B bij brief van 9 november 2000 namens X verzocht om toepassing van bedrijfsregeling 7. Verzekeraar B geeft bij brief van 4 december 2000, kort gezegd, aan dat voor hem geen taak is weggelegd en verwijst X terug naar verzekeraar A. Daarbij wordt expliciet gewezen op bedrijfsregeling 7. Verzekeraar B stelt dat verzekeraar A de schade op grond van deze bedrijfsregeling als eerste verzekeraar in behandeling had moeten nemen. Verder wordt nog aangegeven dat betwist kan worden of X schuldloos is in verband met het feit dat zij haar gordel afdeed maar hij neemt aan dat verzekeraar A hier geen beroep op zal doen.

Op 19 december 2000 wordt verzekeraar A weer namens X aangeschreven die haar weer bij brief van 20 december 2000 naar verzekeraar B doorverwijst op basis van bedrijfsregeling 7.

Op 22 december 2000 zegt verzekeraar A de belangenbehartiger van X toe dat hij de schaderegeling toch ter hand neemt op basis van bedrijfsregeling 7.

Op 17 augustus 2001 vraagt verzekeraar A aan verzekeraar B of hij voor 50% op basis van bedrijfsregeling 7 wil participeren. Deze brief bevat de volgende passage: *“Omdat wij de regeling ter hand hebben genomen, zullen wij verder als regelend assuradeur optreden. Wanneer u echter deze rol wilt overnemen, dan zullen wij ons daar niet tegen verzetten. Zolang wij regelend assuradeur zijn indachtig bedrijfsregeling nummer 7, verzoeken wij u om te participeren in de betalingen. In eerste instantie voor 50%; (...)”*

Verzekeraar B antwoordt op 22 oktober 2001 dat hij niet wil participeren omdat het beroep van verzekeraar A op de regeling tardief is en voorts omdat twijfelachtig is of X wel een schuldloze derde is vanwege het feit dat zij voor de tweede aanrijding haar gordel had afgedaan.

Verzekeraar A repliceert bij brief van 27 november 2001 en verzoekt vervolgens de geschillencommissie bij memorie van eis d.d. 14 november 2002 om een uitspraak.

Het geschil

De standpunten van partijen zijn kort en zakelijk weergegeven als volgt:

Verzekeraar A meent dat verzekeraar B de schaderegeling moet overnemen omdat uit bedrijfsregeling 7 volgt dat de verzekeraar van de auto waarin het slachtoffer als passagier zat de schade moet regelen en dat deze regel gaat boven de hoofdregel dat de eerst aangesproken verzekeraar de schade moet regelen. Verzekeraar A meent subsidiair dat verzekeraar B in ieder geval voor 50% moet participeren.

Verzekeraar B meent dat zijn verzekerde weliswaar betrokken is in de zin van bedrijfsregeling 7 maar dat hij de schaderegeling niet hoeft over te nemen c.q. hierin niet hoeft te participeren omdat: (1) Verzekeraar A op grond van het gemene recht gehouden is om de schade van X te regelen; (2) X verzekeraar B nooit als WAM verzekeraar heeft aangesproken; (3) De verzekerde van verzekeraar B wellicht ook schuldloos was; (4) Het niet voor de hand ligt om de schaderegeling aan verzekeraar B over te dragen nu verzekeraar A waarschijnlijk aansprakelijk is; (5) Het beroep op bedrijfsregeling 7 tardief is; (6) Indien er sprake is van twee schadetoebrengende evenementen verzekeraar A gehouden is de schaderegeling voort te zetten; (7) Verzekeraar A de schade met verzekeraar B kan regelen door middel van onderhandelingen.

Daarnaast trekt verzekeraar B in twijfel of X wel schuldloos was omdat zij ten tijde van de aanrijding geen gordel droeg.

Overwegingen van de Commissie

In de stukken stelt verzekeraar B de vraag aan de orde of X wel als een schuldloze derde is aan te merken. De commissie vat deze opmerking zekerheidshalve als een verweer op. Het feit dat X geen gordel droeg geeft geen reden om te oordelen dat het ongeval mede is ontstaan door haar gedragingen. De omvang van de schade is mogelijkerwijs beïnvloed door het niet dragen van de gordel maar deze omstandigheid raakt niet de veroorzaking van het ongeval, maar de gevolgen daarvan. X dient om die reden te worden aangemerkt als een schuldloze derde. Indien verzekeraar B dit verweer heeft willen voeren moet het om die reden worden verworpen. Daarnaast heeft verzekeraar B in zijn brief van 4 december 2000 aan de belangenbehartiger van X geschreven dat hij erop vertrouwd dat verzekeraar A geen beroep op voornoemde redenatie zou doen. Om die reden staat het hem nu niet vrij om dat wel te doen, indien hij dat zou beogen.

Uit de 'handleiding' bij bedrijfsregeling 7 (van de hier toepasselijke versie van 4 december 1998) blijkt dat indien sprake is van een schuldloze passagier van een motorvoertuig de

verzekeraar van dat motorvoertuig als regelend verzekeraar zal optreden. Dat is een uitzondering op de hoofdregel dat de eerst aangesproken verzekeraar als regelend verzekeraar moet optreden. Om die reden had verzekeraar B eigenlijk als regelend verzekeraar moeten optreden. Echter, betrokken verzekeraars zijn vrij onderling andere afspraken te maken en verzekeraar A gaf in zijn brief van 17 augustus 2001 aan vrijwillig als regelend verzekeraar te zullen optreden, tenzij verzekeraar B dit zou willen overnemen. Nu verzekeraar B dat blijkbaar liever niet doet is een afspraak tot stand gekomen waar verzekeraar A nu niet meer op terug kan komen. Verzekeraar A stelt daarom ten onrechte dat verzekeraar B de schaderegeling moet overnemen.

Verzekeraar B erkent dat hij een betrokken verzekeraar is en derhalve zal hij voor 50% moeten participeren conform de bedrijfsregeling, tenzij een van zijn wren zou slagen. Wat de hierboven onder (1), (4) en (7) genoemde wren betreft overweegt de commissie dat zelfs indien de redeneringen die ten grondslag liggen aan deze verweren juist zijn dit nog geen relevant verweer oplevert in de zin van bedrijfsregeling 7.

Wat verweer (2) betreft stelt de commissie vast dat dit verweer niet opgaat nu de belangenbehartiger van X in zijn brief van 9 november 2000 aan verzekeraar B expliciet verzoekt om bedrijfsregeling 7 toe te passen. Zo'n verzoek mag een betrokken verzekeraar niet naast zich neerleggen op grond van het enkele feit dat in de brief geen expliciete aansprakelijkstelling zou voorkomen.

Verweer (3) stuit af op het feit dat de gedragingen van de verzekerde van verzekeraar B dusdanig zijn dat er aanwijzingen zijn dat deze verzekerde schuld aan het ontstaan van het ongeval kan hebben nu hij immers op zijn voorganger gebotst is.

Verweer (5) stuit af op het feit dat verzekeraar B de brief van 9 november 2000 van de belangenbehartiger van X niet had mogen beantwoorden met een verwijzing naar verzekeraar A. Verzekeraar B had op dat moment zelf de schaderegeling ter hand moeten nemen. Een ander oordeel zou juist het gedrag belonen dat bedrijfsregeling 7 beoogt tegen te gaan namelijk het verwijzen van slachtoffers van het kastje naar de muur. Ten overvloede merkt de commissie op dat het op de weg van verzekeraar A had gelegen verzekeraar B na 22 december 2000 per omgaande van het feit in kennis te stellen dat hij de schaderegeling alsnog ter hand zou nemen en hem voorts om participatie te verzoeken en dit niet eerst per brief van 17 augustus 2001 te doen. Omdat deze fout echter niet in verhouding staat tot het verzuim van verzekeraar B zoals hiervoor omschreven en het verzekeraar A moet worden nagegeven dat hij, zij het pas in tweede instantie, zijn verantwoordelijkheid in het kader van bedrijfsregeling 7 serieus heeft genomen zou het onder deze omstandigheden in strijd met de geest van de bedrijfsregeling zijn om verzekeraar A het recht op participatie door verzekeraar B te onthouden. Verzekeraar B was immers in een vroegtijdig stadium van de zaak en het verzoek om toepassing van bedrijfsregeling 7 op de hoogte.

Verweer (6) stuit af op het feit dat, hoewel het verzekeraar A inderdaad niet vrij stond om X eenvoudigweg naar verzekeraar B te verwijzen dit niet relevant is voor de in deze procedure aan de orde zijnde vraag of verzekeraar B moet participeren. Ten overvloede merkt de commissie op dat het hier om een kettingbotsing gaat zodat niet van twee afzonderlijke ongevallen in de zin van de bedrijfsregeling kan worden gesproken.

Bindend advies

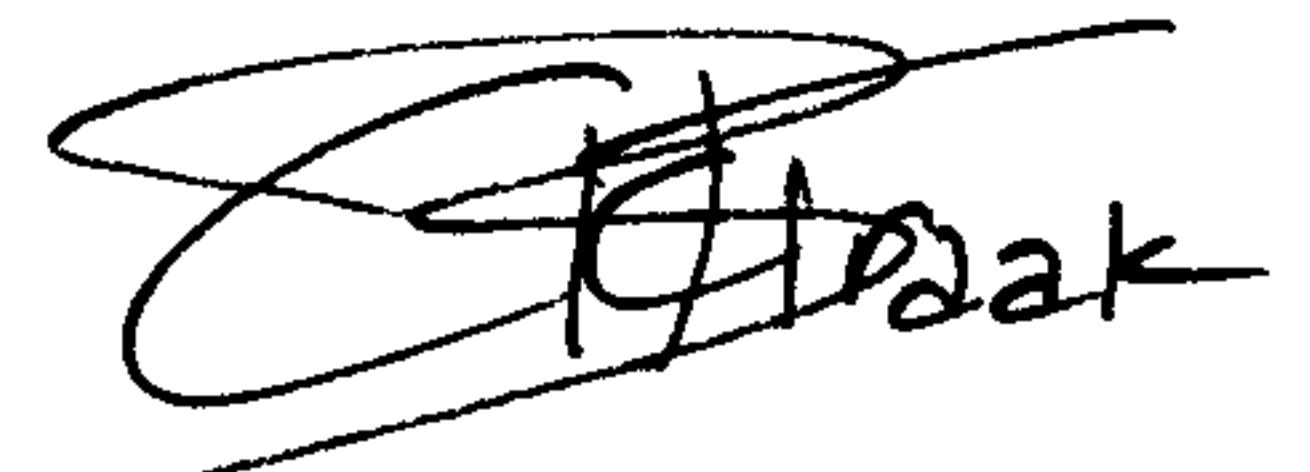
De commissie is van oordeel dat verzekeraar B de schaderegeling niet hoeft over te nemen maar dat hij wel voor 50% moet participeren in de regeling zoals bedoeld in bedrijfsregeling 7. Het staat partijen vrij om een andere verdeling overeen te komen of om de uiteindelijke verdeling aan de rechter voor te leggen.

Aldus is beslist op 13 maart 2003 door mr. W.G.A. van Gerner, mr. A.J. van Rooijen en mr. G. Wassink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mw. mr. C.K. ter Braak, secretaris.

De vice-voorzitter

mr. W.G.A. van Gerner

De secretaris

mw. mr. C.K. ter Braak

Uitspraak 03 GCS - BR7 003

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde).

Partijen

Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

De commissie gaat op basis van de aangeleverde stukken uit van de volgende feitelijke grondslag:

Op 4 februari 2001 vond omstreeks 0:27 uur een aanrijding plaats op de rijksweg A15 waarbij een bij verzekeraar A verzekerde Mercedes in aanraking kwam met een eveneens bij verzekeraar A verzekerde Volvo. De toedracht van de aanrijding was dat de op de linkerrijbaan rijdende Mercedes moest uitwijken voor de voor hem rijdende bij verzekeraar B verzekerde Opel Vectra. Door de uitwijkmanoeuvre kwam de Mercedes in aanraking met de Volvo die op de invoegstrook, althans op de rechterrijbaan in dezelfde rijrichting reed.

De gang van zaken na het ongeval

Bij brief van 31 mei 2001 heeft verzekeraar A de heer S, de bestuurder van de bij verzekeraar B verzekerde Opel Vectra aansprakelijk gesteld. Verzekeraar A verzoekt daarbij de heer S om op te geven wie zijn verzekeraar is en de zaak naar die verzekeraar door te leiden. Verzekeraar A rappelleert de heer S bij brief van 18 juni 2001. Bij brief van 25 juni 2001 deelt verzekeraar A de heer S mede dat hij tegen cessie een bedrag van NLG 12.650,- heeft uitgekeerd en verzoekt de heer S dit bedrag te betalen. Bij brief van 6 juli 2001 wordt de vordering verhoogd tot NLG 30.450,-.

Verzekeraar B meldt zich vervolgens bij verzekeraar A bij brief van 9 juli 2001 en betwist de aansprakelijkheid. Hierop worden tussen verzekeraar A en B een viertal brieven gewisseld waarin standpunten worden uitgewisseld omtrent de aansprakelijkheid. Bij brief van 25 februari 2002 verzoekt verzekeraar A verzekeraar B te participeren ingevolge bedrijfsregeling no. 7. Uit de stukken en stellingen van partijen blijkt niet van een eerder verzoek.

Het geschil

Het meest verstrekkende verweer van verzekeraar B is dat het beroep van verzekeraar A op bedrijfsregeling no. 7 tardief is omdat verzekeraar A niet voldaan heeft aan het bepaalde in artikel 2 lid 1 van bedrijfsregeling no. 7 nu hij niet onverwijld is overgegaan tot het melden van dit ongeval bij verzekeraar B. Voorts wordt sinds juli 2001 tussen beide verzekeraars

gecorrespondeerd over de aansprakelijkheid en wordt eerst bij brief van 25 februari 2002 door verzekeraar A naar bedrijfsregeling no. 7 verwezen.

Overwegingen van de commissie

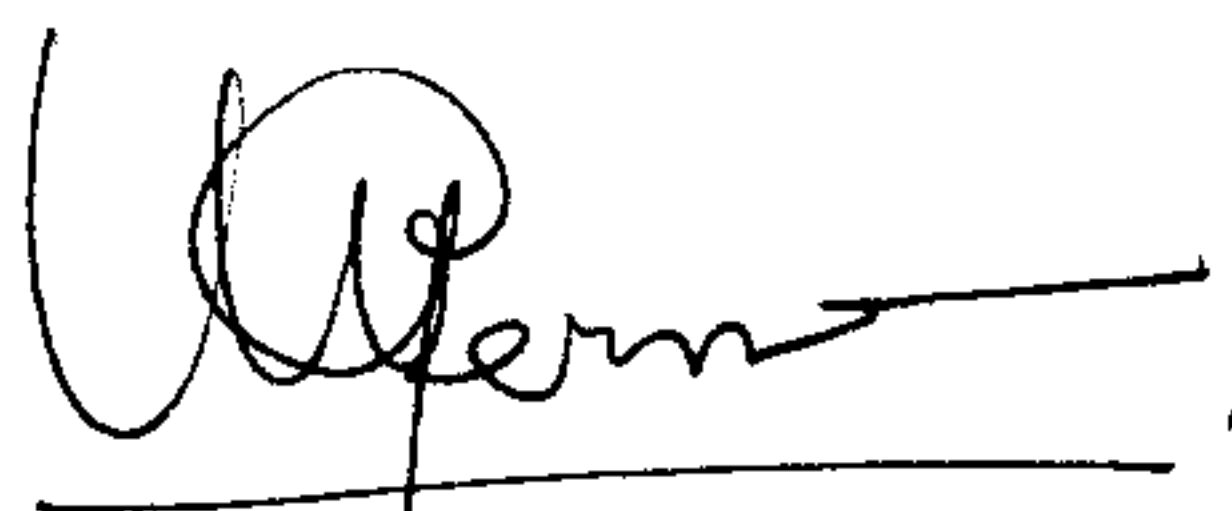
Het verweer van verzekeraar B slaagt. De commissie is - gelet op het overwogene onder 'de gang van zaken na het ongeval' - van oordeel dat een beroep op de participatieregeling niet meer openstaat. Gezien het tijdsverloop en de inhoud van de voor deze procedure tussen beide verzekeraars gevoerde correspondentie is het beroep op de participatieregeling immers niet alleen tardief maar ook in strijd met de geest van de participatieregeling. Zo bepaalt art 2 lid 1 van de bedrijfsregeling ten aanzien van de melding van een schadegeval door de regeland verzekeraar aan de overige naar zijn oordeel betrokken verzekeraars, dat dit "onverwijld" dient te geschieden. In casu heeft verzekeraar A echter eerst driemaal de heer S aangeschreven en het aan hem overgelaten zijn verzekeraar in te schakelen, en voorts heeft verzekeraar A daarna uitgebreid gedurende meer dan een half jaar met verzekeraar B gecorrespondeerd omtrent de aansprakelijkheid voordat hij een beroep op de bedrijfsregeling deed.

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat een beroep op de participatieregeling door verzekeraar A in dit geval niet meer openstaat.

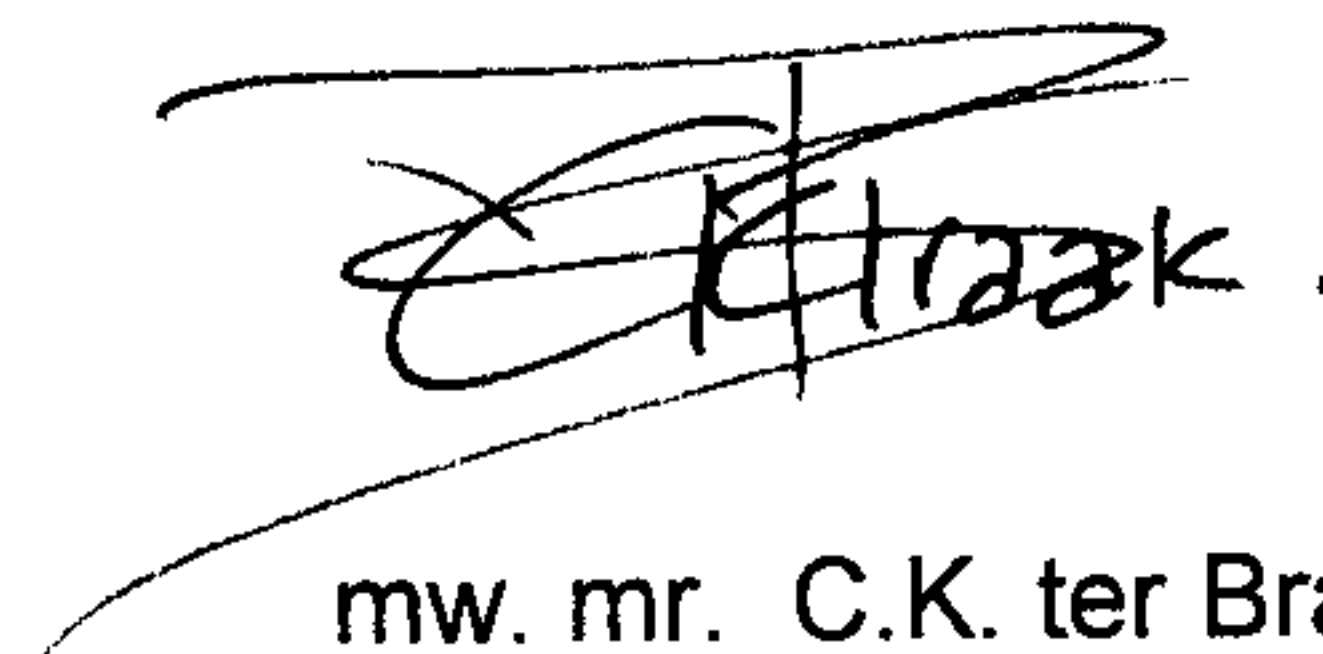
Aldus is beslist op 13 maart 2003 door mr. W.G.A. van Gerner, mr. A.J. van Rooijen en mw. mr. A. Verhoeven, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mw. mr. C.K. ter Braak, secretaris.

De vice-voorzitter

mr. W.G.A. van Gerner

De secretaris

mw. mr. C.K. ter Braak

Uitspraak 03 GCS - BR7 002

Bijlage 2 bij MSS 2003/02

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde).

Partijen

Verzekeraar A,

en

Verzekeraar B.

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Voor zover voor de beoordeling van het geschil van belang, wordt uitgegaan van de volgende tussen partijen vaststaande feitelijke gegevens:

Op 18 oktober 2000 werd in opdracht van X maïs van het land gereden, waarbij een drietal tractoren was betrokken. Hierbij is de openbare weg bevuild geraakt door grond afkomstig van de wielen van – in elk geval – twee tractoren, waarvan de ene was verzekerd bij verzekeraar A, en de andere bij verzekeraar B. Tengevolge van deze vervuiling is een motorrijder geslipt. De hierdoor ontstane schade is door verzekeraar A vergoed.

Het geschil

Door verzekeraar A is een verhaalsactie opgestart richting de verzekerde van verzekeraar B. Hierop is – uiteindelijk - door verzekeraar B gereageerd met een afwijzing van aansprakelijkheid, op de grond dat opdrachtgever X volgens een gemaakte afspraak de weg schoon zou houden en waarschuwborden zou plaatsen.

Vervolgens is, na een briefwisseling omtrent de toepasselijkheid van uitspraken van de Verbondscommissie Samenloop, deze kwestie door verzekeraar A als samenloopgeschil voorgelegd aan de commissie. Volgens een desgevraagd gegeven nadere toelichting, zou het hierbij gaan om samenloop tussen enerzijds de aansprakelijkheidsverzekering van opdrachtgever X, die eveneens loopt bij verzekeraar A, en anderzijds de motorrijtuigverzekering die loopt bij verzekeraar B.

In zijn memorie van antwoord heeft verzekeraar B zich primair op het standpunt gesteld dat nimmer sprake is geweest van een samenloopgeschil zoals in het voorgaande is beschreven, zodat beslechting van dit "geschil" zou vallen buiten de taakomschrijving van de commissie. Het geschil zoals dat in zijn ogen daadwerkelijk bestaat, kwalificeert verzekeraar B voorts als een regresgeschil dat niet tot de competentie van de commissie behoort.

Voor het geval de commissie (zelfstandig) Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde) bij de overwegingen zou betrekken, wordt aanvullend door verzekeraar B betwist dat verzekeraar A zou gelden als regelend verzekeraar in de zin van deze regeling en verder nog dat sprake zou zijn van slechts twee betrokken verzekeraars. Bovendien stelt verzekeraar B zich op het standpunt, dat participatie achterwege zou moeten blijven, omdat het uitgekeerde onmiddellijk weer op verzekeraar A zou worden verhaald vanwege de schuld van opdrachtgever X.

Verzekeraar A heeft in reactie op de memorie van antwoord van verzekeraar B gesteld, dat hij abusievelijk het onderhavige geschil had gekwalificeerd als samenloopgeschil. De schade zou door verzekeraar A zijn vergoed als regelend verzekeraar in de zin van Bedrijfsregeling no. 7.

Overwegingen van de commissie

De commissie stelt vast, dat verzekeraar A in eerste instantie de verzekerde van verzekeraar B heeft aangesproken op basis van het aansprakelijkheidsrecht en na afwijzing van aansprakelijkheid door verzekeraar B een beroep heeft gedaan op uitspraken van de Verbondscommissie Samenloop. In aansluiting hierop is deze kwestie door verzekeraar A expliciet aan de commissie voorgelegd als samenloopgeschil, waarbij het zou gaan om samenloop van dekkingen uit hoofde van een aansprakelijkheidsverzekering, afgesloten bij verzekeraar A, en een motorrijtuigenverzekering, afgesloten bij verzekeraar B. Eerst in een reactie op de memorie van antwoord van verzekeraar B heeft verzekeraar A afstand genomen van zijn eerdere standpunt en een beroep gedaan op de participatieregeling krachtens de Bedrijfsregeling Schuldloze Derde.

Ook indien moet worden aangenomen dat verzekeraar A de schade als motorrijtuigverzekeraar heeft vergoed, is de commissie van oordeel dat een beroep op de participatieregeling in dit geval niet meer openstaat (waarbij in het midden kan blijven voor welk percentage aanspraak op participatie zou kunnen worden gemaakt). Gezien het tijdsverloop, de inhoud van de vóór deze procedure gevoerde discussie tussen verzekeraars en het standpunt dat verzekeraar A in eerste instantie in deze procedure heeft ingenomen, is het beroep op de participatieregeling niet alleen tardief maar ook in strijd met de geest van de participatieregeling. Zo bepaalt artikel 2 lid 1 van de bedrijfsregeling ten aanzien van de melding van een schadegeval door de regelend verzekeraar aan de overige naar zijn oordeel betrokken verzekeraars, dat dit "onverwijld" dient te geschieden.

Ten overvloede merkt de commissie nog op, dat - anders dan het geval is bij de in deze kwestie nog van toepassing zijnde versie van de bedrijfsregeling - per 11 december 2002 bedrijfsregeling no. 7 een termijn van drie maanden inhoudt waarbinnen de regelend verzekeraar aan de overige betrokken verzekeraars uitdrukkelijk melding dient te maken van het feit dat hij optreedt als regelend verzekeraar in de zin van deze bedrijfsregeling.

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat een beroep op de participatieregeling door verzekeraar A in dit geval niet (meer) openstaat.

Aldus is beslist op 9 januari 2003 door mr. W.G.A. van Gerner, mr. A.J. van Rooijen en mr. G. Wassink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mw. mr. C.K. ter Braak, secretaris.

De vice-voorzitter

mr. W.G.A. van Gerner

De secretaris

mw. mr. C.K. ter Braak

Uitspraak 03 GCS - BR7 001**Bijlage 1 bij MSS 2003/02**

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling no. 7 (Schaderegeling schuldloze derde).

Partijen

Verzekeraar A,

en

Verzekeraar B.

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Voor zover voor de beoordeling van het geschil van belang, wordt uitgegaan van de volgende tussen partijen vaststaande feitelijke gegevens:

Op woensdag 2 februari 2000 vond een verkeersongeval plaats op de zuidelijke rijbaan van de autosnelweg A 15 onder de gemeente Ridderkerk.

Bij dit verkeersongeval waren onder meer betrokken - achter elkaar rijdend in de hieronder aangegeven volgorde:

1. een personenauto bestuurd door de heer X;
2. een bedrijfsauto bestuurd door de heer Y, ingevolge de WAM verzekerd bij verzekeraar A;
3. een personenauto bestuurd door de heer Z, ingevolge de WAM verzekerd bij verzekeraar B.

De door de heer Y bestuurde auto reed op een gegeven moment achterop de stilstaande danwel nog langzaam rijdende personenauto van de heer X, waarna de personenauto van de heer Z op zijn beurt achterop de auto van de heer Y reed.

Tussen partijen staat niet ter discussie dat de heer X als schuldloze derde in de zin van Bedrijfsregeling no. 7 dient te worden aangemerkt, terwijl evenmin verschil van mening bestaat over het feit dat de heren Y en Z betrokkenen zijn.

De gang van zaken na het ongeval

Op basis van de door partijen in hun respectieve memories verstrekte gegevens - aangevuld met door de secretaris van de GCS telefonisch bij de ANWB, belangenbehartiger van de schuldloze derde, verkregen aanvullende informatie - komt de commissie tot de volgende gevolgtrekkingen:

1. Op vrijdag 4 februari 2000 is door iemand - in ieder geval niet iemand van ANWB Rechtshulp, wellicht door de assurantietussenpersoon van de schuldloze derde - bij verzekeraar B telefonisch verzocht om expertise met betrekking tot de schade aan de auto van de heer X;
2. De ANWB heeft - vanwege een typefout in het kenteken - aanvankelijk een andere WAM-verzekeraar aansprakelijk gesteld en vervolgens - met gebruikmaking van het juiste kenteken - op 23 maart 2000 verzekeraar A.
Na correspondentie over en weer tussen de ANWB en verzekeraar A heeft laatstgenoemde eind september 2000 een voorschot van NLG 5.000,- betaald.
3. Op 28 april 2000 - derhalve ruim een maand nadat verzekeraar A door de ANWB aansprakelijk was gesteld - is er telefonisch contact geweest tussen de ANWB en verzekeraar A, dit in verband met een door deze belangenbehartiger gewenst voorschot.
4. Aansluitend - volgens verzekeraar A nog dezelfde dag, volgens verzekeraar B op 1 mei 2000 - is er telefonisch contact geweest tussen de dossierbehandelaars van beide verzekeraars.
Over de inhoud van dit contact lopen de meningen van de verzekeraars sterk uiteen. Volgens verzekeraar A zou toen zijn afgesproken dat verzekeraar A als regelend verzekeraar zou optreden en in dat kader een voorschot van NLG 5.000,- aan de benadeelde zou betalen.
Volgens verzekeraar B behelsde het telefonisch contact slechts de mededeling dat verzekeraar A de schade van de schuldloze derde zou regelen en een verzoek om toezending van het expertiserapport desbetreffende de auto van de schuldloze derde met de daarbij behorende declaratie.
Nadat verzekeraar B aan dat verzoek gehoor had gegeven heeft - aldus verzekeraar B - verzekeraar A de expertisekosten zonder enige schriftelijke aankondiging en/of voorbehoud voldaan, zodat verzekeraar B de zaak als afgedaan beschouwde.
5. Het volgende contact in deze zaak tussen verzekeraars A en B dateert - naar tussen hen in confesso is - pas van 21 september 2001.
De desbetreffende brief van verzekeraar A bevat onder meer de volgende passage:
*"Indertijd hadden wij telefonisch contact over de kwestie. Wij spraken toen af dat wij als leidende verzekeraar gingen optreden ter begeleiding en regeling van de schade van de heer X.
De schadereserve heeft intussen het bedrag van NLG 1.340.000,- gepasseerd."*
Verzekeraar B antwoordt dan inhoudelijk bij brief van 10 oktober 2001, waarin het verzoek van verzekeraar A om participatie wordt afgewezen.
6. In augustus 2002 heeft verzekeraar A een akte van cessie doen toekomen aan de ANWB ter tekening door de schuldloze derde, zulks - in de bewoordingen van verzekeraar A - "in verband met Bedrijfsregeling 7".

Het geschil

Verzekeraar A stelt zich op het standpunt dat verzekeraar B - gelet op de beweerdelijk tussen hen eind april/begin mei 2000 gemaakte afspraken - met 50% dient te participeren. Zij voegt daaraan toe dat haar inziens onduidelijk was welke verzekeraar in dit geval de eerst aangesprokene was, zodat het ook om die reden billijk is dat verzekeraar B participeert.

Verzekeraar B daarentegen meent dat verzekeraar A haar nimmer op de in de bedrijfsregeling voorgeschreven wijze heeft laten weten de regeling van de schade van de schuldloze derde als regelend verzekeraar ter hand te nemen, zodat zij niet tot participatie gehouden is.

Overwegingen van de Commissie

De commissie zal allereerst uitspraak doen over de vraag welke verzekeraar in dit geval als de eerst aangesprokene heeft te gelden.

Dienaangaande overweegt de commissie dat het enkele feit dat door een niet met zekerheid te identificeren persoon twee dagen na dato van het ongeval bij verzekeraar B een verzoek tot voertuigexpertise is gedaan onvoldoende is om de gevolgtrekking te wettigen dat verzekeraar B als eerst aangesprokene in de zin van de bedrijfsregeling heeft te gelden, zeker niet in dit geval, waarin vaststaat dat de belangenbehartiger van de schuldloze derde überhaupt geen contact met verzekeraar B heeft opgenomen, maar zich direct en uitsluitend tot verzekeraar A heeft gewend.

Verzekeraar A is derhalve in deze zaak als eerste door de - belangenbehartiger van de - schuldloze derde om schadevergoeding aangesproken en diende derhalve als regelend verzekeraar op te treden.

Een afspraak tussen verzekeraars dienaangaande - zoals door verzekeraar A gesteld, maar door verzekeraar B ontkend - is derhalve niet noodzakelijk.

De commissie is - gelet op het hierboven onder "de gang van zaken na het ongeval" overwogene - van oordeel dat een beroep op de participatieregeling niet meer openstaat. Gezien het tijdsverloop, de inhoud van de vóór deze procedure tussen verzekeraars gevoerde correspondentie etc. is het beroep op de participatieregeling immers niet alleen tardief maar ook in strijd met de geest van de participatieregeling.

Zo bepaalt artikel 2 lid 1 van de bedrijfsregeling ten aanzien van de melding van een schadegeval door de regelend verzekeraar aan de overige naar zijn oordeel betrokken verzekeraars dat dit "onverwijld" dient te geschieden.

Ten overvloede merkt de commissie nog op, dat - anders dan het geval is bij de in deze kwestie nog van toepassing zijnde versie van de bedrijfsregeling - per 11 december 2002 bedrijfsregeling no. 7 een termijn van drie maanden inhoudt waarbinnen de regelend verzekeraar aan de overige betrokken verzekeraars uitdrukkelijk melding dient te maken van het feit dat hij optreedt als regelend verzekeraar in de zin van deze bedrijfsregeling.

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat een beroep op de participatieregeling door verzekeraar A in dit geval niet (meer) openstaat.

Aldus is beslist op 9 januari 2003 door mr. W.G.A. van Gerner, mr. A.J. van Rooijen en mr. G. Wassink, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in tegenwoordigheid van mw. mr. C.K. ter Braak, secretaris.

De vice-voorzitter

De secretaris

mr. W.G.A. van Gerner

mw. mr. C.K. ter Braak